

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2020, č. j. OAM-690/ZA-ZA11-D07-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2021, č. j. 1 Az 1/2021 – 33, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Rozhodnutím žalovaného byla vyslovena nepřipustnost stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany (podané dne 6. 10. 2020) podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“), a podle § 25 písm. i) téhož zákona bylo řízení o této žádosti zastaveno. Ve výroku rozhodnutí žalovaný současně uvedl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Polská republika.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby této byl přiznán odkladný účinek. K tomu uvedl, že za vážnou újmu považuje nemožnost realizovat rodinný život se svou partnerkou a její dcerou. Jeho partnerka, která se svou nezletilou dcerou pobývá na území České republiky, se nedávno rozvedla, aby mohla následně uzavřít sňatek se stěžovatelem (k čemuž ještě nedošlo). Stěžovatel již od počátku svého zajištění a v průběhu následných řízení vedených s ním uváděl, že na území České republiky má tyto silné soukromé vazby,

přičemž postup správního orgánu pociťuje jako nenahraditelnou újmu nejen vůči sobě, ale i vůči svým nejbližším. Stěžovatel odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011 - 47, podle kterého „[n]ení vyloučeno podřadit některé zásady do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné a osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky“. Stěžovatel má za to, že Česká republika, jako jeden ze států Evropské unie, je ve své rozhodovací praxi povinna postupovat v souladu s principem *non-refoulement*, který je jedním ze základních mezinárodních lidskoprávních závazků s aplikační předností před vnitrostátním právem, a který by měl být zohledněn pokaždé, je-li rozhodováno o povinnosti cizince opustit území. *Non-refoulement* může vyvstat potencionálně v rámci jakéhokoli práva garantovaného Mezinárodním paktem o občanských a politických právech (dále jen „Pakt“), jehož porušení by v případě vycestování vedlo k následku v podobě nenapravitelné újmy. Právo, jehož porušení dále bývá nejčastěji namítáno ve spojení s *non-refoulement*, je právo na ochranu soukromého života a rodiny (čl. 17 Paktu). Výbor pro lidská práva, zřízený na základě čl. 28 Paktu, si je vědom toho, že pokud stát nepovolí některému členovi rodiny zůstat na území, může tím být zasaženo právo na rodinný život.

[4] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku vyjádřil nesouhlasně, přičemž odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Skutečnost, že stěžovatel má na území České republiky partnerku a její dceru, nezakládá podle názoru žalovaného důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Rozhodnutí žalovaného neznamena pro stěžovatele dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky, přičemž takový důsledek nebude mít ani nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelovo subjektivní právo na ochranu soukromého a rodinného života tak nebude v důsledku rozhodnutí žalovaného ani v případě nepřiznání odkladného účinku nijak porušeno.

[5] Podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. lze kasační stížnosti přiznat odkladný účinek, jestliže 1) by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže 2) to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Soudní řád správní koncipuje institut odkladného účinku jako mimořádné opatření. Jedná se o výjimku z pravidla, která musí být vyhrazena pro ojedinělé případy, jež naplňují zákonem předepsané podmínky. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy přitom má návrhovatel, od něhož se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku výkonu nebo jiných právních následků napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, dále také vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a konečně i uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem.

[7] Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zda v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti bude stěžovatel povinen k okamžitému návratu do země původu. Napadeným rozhodnutím bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v situaci, kdy cizinci nesvědčí jiný pobytový titul, vzniká povinnost

pokračování

opustit území České republiky Oteprve případným rozhodnutím o správním vyhoštění či rozhodnutím o povinnosti opustit území. Stěžovatelem tvrzená příčina nepoměrně větší újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. je proto lichá, a to i s přihlédnutím k argumentaci, kterou uplatnil ve svém vyjádření žalovaný; přinejmenším lze uvést, že stěžovatelova obava nedoradí naplnění pouze na základě napadeného rozsudku či rozhodnutí žalovaného (není jejich přímým a nepodmíněným důsledkem). Samotná realizovatelnost stěžovatelova případného vycestování je otázkou případných navazujících řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[8] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že se stěžovateli nepodařilo osvědčit naplnění již první podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy že by mu v souvislosti s výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí žalovaného

[9] vznikla újma, natož aby tato újma dosahovala zákonem požadované intenzity. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[10] Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že současně s rozhodnutím o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neuložil stěžovateli povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku, protože stěžovatel je od soudních poplatků osvobozen na základě § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. září 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu